

Wielki Czwartek – Jelenia Góra 14 IV 2022

Francuski pisarz Lamartine w jednym ze swoich artykułów napisał:

W każdej parafii istnieje człowiek, który nie ma rodziny, a jednak należy do rodziny całego świata. Występuje jako świadek i doradca przy wszystkich uroczystych czynnościach życia społecznego. Bez niego nie można się urodzić ani umrzeć – bierze on niejako człowieka z łona jego matki i nie wypuszcza ze swych ramion dopóki nie złoży go w grobie. Błogosławi kołyskę i trumnę, łożę ślubne i katafalk. Dzieci biegną do niego z miłością i pozdrawiają go z szacunkiem, nieznajomi nazywają go ojcem. U stóp jego składają ludzie największe tajemnice, przed nim wylewają najbardziej gorzkie łzy. We wszystkich cierpieniach duszy i ciała umie on ich pocieszyć. Jest dyskretnym i zaufanym znajomym bogactwa i biedy. Jedno i drugie puka dzień w dzień do jego drzwi: bogaty, by tam niepostrzeżenie złożyć swą jałmużnę, biedny, by bez zarumienienia się odebrać stamtąd dar. Nie ma on żadnego szczególnego stanowiska społecznego, a jednak należy do wszystkich warstw społecznych: do klas uciśnionych przez życie, a nierzadko i przez swe niskie pochodzenie:

do wyższej sfery przez swe wykształcenie. Jest człowiekiem, który wszystko wie, co się wokół niego dzieje, który ma prawo wszystko mówić, którego słowo pada na serca z siłą boskiego autorytetu i przenika dusze z nieodpartą siłą wiary. Kim jest ten człowiek? To kapłan. Nikt nie jest w stanie wyświadczyć ludzkości większego dobra – jeśli jest prawdziwym kapłanem.

Chciałbym drodzy Przyjaciele, przekazać Wam parę krótkich spostrzeżeń, które rzucą być może nieco światła na naszą kapłańską posługę i egzystencję...

Chciałbym razem z Wami zastanowić się i pochylić niejako nad tajemnicą dzisiejszego wieczoru...

Co Wam powiedzieć? Przede wszystkim i zwyczajnie, że jestem uczniem Chrystusa. To jest mój dokument tożsamości, jakim powinienem się przed Wami wylegitymować.

Szczerze powiedziawszy to największą przyjemność sprawia mi pytanie: *dlaczego jestem chrześcijaninem?* Nie *dlaczego jestem księdzem?*, ale właśnie *dlaczego jestem chrześcijaninem?* Choć szczerze przyznać muszę, że nie lubię

na nie odpowiadać. To jest jakby trochę mój sekret, przede wszystkim tajemnica. Zapytajcie Chrystusa – | to On mnie zdobył, ja tylko pozwoliłem Mu działać i stale widzę, że to On zawsze czyni pierwszy krok w moją stronę – krok miłości, krok przebaczenia..

Apostołowie w Wieczerniku nie wiedzieli, co ich czeka. Byli zaleknieni, obawiali się o swą przyszłość. Przeżywali jeszcze zaskoczenie spowodowane śmiercią – zmartwychwstaniem Jezusa; odczuwali też niepokój po Jego Wniebowstąpieniu. Maryja, „która uwierzyła w słowa powiedziane Jej od Pana, czuwając z Apostołami na modlitwie”, uczyła ich wytrwałości w wierze. Jej wiara przekonywała, że Duch Święty w swojej mądrości zna dobrze drogę, którą prowadzi; że można zaufać Bogu, oddając Mu całkowicie do dyspozycji siebie, swoje talenty i ograniczenia oraz swoją przyszłość.

Drodzy żaden ksiądz nie potrafi przeniknąć – *daru i tajemnicy* – które sam Bóg składa w jego ręce. Ja również nie potrafię przeniknąć tego niesamowitego daru, który został złożony w *glinianym naczyniu mego ciała*, ale dzisiejszego wieczoru mogę Wam powiedzieć, że dzięki Bogu zachowuję

świeżość i zdumienie dnia moich święceń kapłańskich. I często powtarzam sobie to, co umieściłem na swym prymicyjnym obrazku: *Jezu. Tchnienie mego życia; dzisiaj cały drżący uniosłem Cię w tym misterium miłości – niech więc będę wraz z Tobą dla świata drogą, prawdą i życiem, a dla Ciebie świętym kapłanem – żertwą doskonałą.*

Oczywiście nie chodzi o idealizowanie. Dziś ksiądz bardziej niż ktokolwiek inny doświadcza – właściwej zresztą całemu Kościołowi – trudności ze znalezieniem sobie miejsca w zmieniającym się świecie.

Kilku moim kolegom z seminarium lub z czasów posługiwania *zabrakło tchu* w drodze; niektórzy upadli, inni odeszli....., ale nikt nie może rzucić na nich kamienia. Jeśli ja sam – dziś wieczór jestem tutaj, to dzieje się tak tylko dzięki łasce Pana Boga. To żadna moja zasługa. Trzeba więc kochać zawsze wszystkich kapłanów takich, jakimi są i modlić się za nich, ponieważ niosą ciężar grzechu innych, a nie tylko swego własnego.

Na szczęście w swym życiu spotkałem księży na wzór apostołów, autentycznych świadków Chrystusa, pobudzanych w swej posłudze przez przykład życia ludzi świeckich.

Dobrze wiecie, jak wielkie znaczenie mają dla naszego kapłaństwa kontakty ze świeckimi.

Kiedyś mój kolega pracujący z młodzieżą – na biurku w swoim pokoju, pod szybą przechowywał tekst, modlitwę, który również i ja sobie skopiowałem i umieściłem na swoim biurku:

Jeśli ty zwalniasz – oni zatrzymują się;

Jeśli ty słabniesz – oni upadają;

Jeśli ty siadasz – oni się kładą;

Jeśli ty wątpisz – oni popadają w rozpacz;

Jeśli ty krytykujesz – oni demolują;

Jeśli idziesz naprzód – oni cię wyprzedzają;

Jeśli dajesz rękę – oni dadzą ci skórę;

A jeśli się modlisz – wówczas oni staną się świętymi.

Jeśli się modlisz... jeśli się modłę, tak jak modlił się Chrystus w swojej modlitwie kapłańskiej. A dziś, tak jak w Wieczerniku, potrzeba wiele wiary, aby uczynić z modlitwy prawdziwą walkę o przetrwanie.

Gdybym miał za pomocą jednego elementu zdefiniować moje posługiwanie, powiedziałbym, że bez modlitwy – tej w czasie Eucharystii, Liturgii godzin, publicznej czy prywatnej – dawno już straciłbym istotę mojego kapłaństwa.

Dziś ksiądz nie jest już oceniany według wyobrażeń, jakie ludzie mają o kapłaństwie – nie mają już ich wcale albo stały się one kalejdoskopowe – lecz jest oceniany na podstawie obrazu kapłaństwa, jaki on sam daje. Funkcja nie chroni już człowieka, ksiądz jest zdany na samego siebie, оголоcony w całym swoim człowieczeństwie.

Kiedyś – jak uczyłem w jaworskim liceum – moi uczniowie pisali wypracowanie na temat „*Kapłan jakiego szukam; ksiądz w moim życiu*” i bardzo wielu z nich pisało o tym, że kapłan powinien być autentyczny w tym co robi, kim jest i Kogo głosi. Pojawiło się bardzo wiele głosów wołających wręcz o przewodnika – nie tylko w sprawach duchowych, religijnych, ale i dnia codziennego.

Streszczeniem tych wszystkich pragnień, tęsknot i oczekiwań wobec kapłanów była praca jednej z uczennic, Irminy, która tak napisała:

Kapłan – pośrednik między Bogiem, a ludźmi. Ktoś, kto nie boi się trudnych, niewygodnych pytań. Kto szuka odpowiedzi; wciąż się uczy. Lubi rozmawiać, poświęca uwagę, jest szczery. Kocha Boga. Bezinteresownie kocha bliźnich... Potrafi rozmawiać, potrafi milczeć. Jest cierpliwy. Jest prawdziwy. Jest synem i bratem, wujkiem, szwagrem, przyjacielem, spowiednikiem, powiernikiem tajemnic, ostoją, opoką, wzburzoną wodą, stworzeniem z krwi i kości, jest autorytetem.

Kapłan... sprawia, że chcesz poznać jego Boga; że dzięki niemu ten Bóg stanie się również twoim Bogiem...

Kapłan... pokazuje Ci Boga w codzienności: zarówno w cudach przyrody, jak i trudach każdego dnia. W radościach i smutkach. Może nawet pomoże ci odrobinę zrozumieć śmierć – uświadomić, że to nie koniec.

Kapłan jakiego szukam musi być przede wszystkim człowiekiem smutnym, wesołym, zatroskanym, rozgniewanym, spokojnym, AUTENTYCZNYM, prawdziwym, namacalnym i nieosiągalnym zarazem i kończąc dodaje, że otwarty umysł to dobra rzecz :)

Mój kolega w kapłaństwie – znany Wam ks. Dominik Jezierski proboszcz ze Starej Kamienicy – powiedział mi kiedyś, że kapłan *nie ma powołania akrobata, choć często Pan, który go powołuje każe mu żyć ponad jego własne zdolności i bez siatki zabezpieczającej.*

Ja natomiast kiedyś na stronie tytułowej pewnej gazety zobaczyłem fotografię księży z dorobionymi anielskimi skrzydłami, oczywiście aureolki nad ich głowami i takim podpisem: *Nie jesteśmy aniołami – wykonujemy tylko ich robotę.*

Patrząc na swe życie, na historię mego powołania, wewnętrznego się z Bogiem zmagania – wiem, że aniołem nie jestem (przynajmniej narazie); ale wiem również, że to, iż zostałem księdzem, że stoję tu dziś przed Wami i dzielę się tym czego doświadczam – jest tylko i wyłącznie łaską Pana Boga; że tak naprawdę to On wybiera i to On daje siłę, aby pójść za Nim...

Dziś proszę Was Drodzy – módlcie się za nas, za każdego księdza, którego spotkaliście i spotkacie w swym życiu – abyśmy w tej miłości i wierności wytrwali do końca

naszych dni – nie tylko samych siebie uświęcając, ale i Was do zbawienia prowadząc...

Panie, naucz mnie nie zamykać rąk, ale rozkładać je szeroko, aby torować nimi nowe drogi.

Panie, naucz mnie nie leczyć ran, ale drążyć je, by uczynić z nich nowe źródła.

Panie naucz mnie nie płakać nad Kościołem w mniejszości, ale wsypywać do niego tę szczyptę soli, która czyni słonym całe morze.

Panie naucz mnie nie budować Kościoła jak dobrze zaprogramowanej budowli, ale pozwolić mu rosnąć jak dzikiej roślinie pod słońcem nieprzewidywalnego Boga.

Amen.

Ks. Piotr Olszówka – wikariusz Sanktuarium Krzyża Świętego w Jeleniej Górze

14 IV 2022